

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 718/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. septembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Ivanom Vankom, Floriánska 19, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Co 621/2013 z 20. novembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. apríla 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 621/2013 z 20. novembra 2014 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Sťažovateľ (navrhovateľ v 1. rade) spolu s navrhovateľmi v 2. až 4. rade ako predávajúci predali odporcom ako kupujúcim špecifikované nehnuteľnosti – rodinný dom – vo výlučnom vlastníctve sťažovateľa a pozemok – v podielovom spoluvlastníctve navrhovateľov v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej

28. júna 2006. V konaní pred všeobecnými súdmi sa domáhali určenia neplatnosti tejto kúpnej zmluvy, argumentujúc tým, že sťažovateľ v čase uzavretia predmetnej kúpnej zmluvy nebol spôsobilý na tento právny úkon.

O návrhu rozhodol Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 9 C 25/2007-138 z 26. novembra 2008 tak, že konanie o návrhu sťažovateľa zastavil z dôvodu späťvzatia a návrh navrhovateľov v 2. až 4. rade zamietol pre nedostatok vecnej legitímácie.

Krajský súd na základe podaného odvolania uznesením č. k. 2 Co 32/2009-166 z 10. septembra 2009 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Okresný súd následne rozhodol rozsudkom č. k. 9 C 25/2007-306 z 25. januára 2012 tak, že návrh zamietol.

Na základe podaných odvolaní krajský súd rozhodol uznesením č. k. 9 Co 82/2012-335 z 26. septembra 2012 tak, že rozsudok okresného súdu zrušil z dôvodu, že bol nepreskúmateľný pre absenciu dôvodov.

Okresný súd rozhodol v poradí tretím rozsudkom č. k. 9 C 25/2007-439 z 22. októbra 2013 tak, že návrh zamietol.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie navrhovateľa (vrátane sťažovateľa, pozn.), o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom č. k. 3 Co 621/2013-471 z 20. novembra 2014 tak, že ho potvrdil ako vecne správny.

Sťažovateľ poukazuje na to, že v konaní vo veci samej argumentoval, že „v čase podpisu predmetnej kúpnej zmluvy bol pod vplyvom alkoholu a táto skutočnosť ho vzhľadom na jeho diagnózu robila nespôsobilým na tento úkon“, a tým, že „výsledky (najmä znaleckého) dokazovania preukázali, že v čase uzavretia kúpnej zmluvy nebol schopný túto posúdiť“.

V sťažnosti sťažovateľ uvádza relevantnú judikatúru ústavného súdu, Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Českej republiky a následne argumentuje:

„Podľa § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka je neplatný právny úkon aj úkon osoby konajúcej v duševnej poruche, ktorá ju robí na tento právny úkon neschopnou.

Pokiaľ ide o sťažovateľa, nebolo v konaní sporné, že má znížený intelekt a trpí chorobnou závislosťou od alkoholu. Súčasne bolo dokazovaním preukázané, že nevie kontrolovať svoje pitie ani sa zriecť alkoholu, jeho zdravotný stav je poznačený aj prítomnou epilepsiou, chronickým poškodením pečene a slepotou na jedno oko.

Pokiaľ ide o naplnenie predpokladov neplatnosti kúpnej zmluvy podľa § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa názoru sťažovateľa tieto boli nesporne preukázané radom vykonaných dôkazov, najmä:

(i) výsluch osobného lekára sťažovateľa [REDAKOVANÉ], ktorý sa vyjadril, že tento nebol spôsobilý posúdiť následky svojho konania,

(ii) výsluch svedkyne [REDAKOVANÉ], z ktorej vyplýva, že sťažovateľ bol v deň podpisu kúpnej zmluvy pod vplyvom alkoholu, nevedel povedať súvislú vetu a tackal sa,

(iii) závery znaleckého posudku [REDAKOVANÉ] z 9. 4. 2007 (vypracovaného v konaní o pozbavenie spôsobilosti na právne úkony vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 3 P 309/2006), v zmysle ktorých je sťažovateľ osobou chorobne závislou na alkohole, u ktorej znalec navrhol obmedzenie spôsobilosti na právne úkony tak, že nemôže nakladať s hnutelným a nehnuteľným majetkom prevyšujúcim sumu 50 Sk (1,66 EUR) denne.

(iv) závery znaleckého posudku kontrolného znalca [REDAKOVANÉ] z ktorého vyplýva, že aj akékoľvek malé množstvo alkoholu robilo sťažovateľa nespôsobilého na podpis kúpnej zmluvy a to vo väzbe na ďalšie faktory prítomné u sťažovateľa (závislosť na alkohole, zmenšená tolerancia, poškodenie pečene, epilepsia).

Tieto závery potvrdzujú aj pravidlá logického uvažovania, keď u sťažovateľa ako osoby chronicky závislej od alkoholu možno len ťažko rozumne predpokladať, že napriek svojmu každodennému užívaniu alkoholu práve v deň podpisu predmetnej kúpnej zmluvy nepil, a teda bol na tento úkon spôsobilým.

Okresný súd v odôvodnení svojho tretieho rozsudku a krajský súd v potvrdzujúcom rozsudku tieto relevantné a zákonným spôsobom vykonané dôkazy odignorovali, a dospeli k neakceptovateľnému záveru o platnosti kúpnej zmluvy.

Postup všeobecných súdov pri odôvodňovaní ich právneho záveru považuje sťažovateľ za svojvoľný, arbitrárny, jednostranný a formalistický. Krajský súd formalisticky založil svoj potvrdzujúci rozsudok na údajnej absencii dôkazu o tom, že sťažovateľ bol v deň podpisu zmluvy pod vplyvom alkoholu. Ako však vyplýva z vyššie uvedeného, ak by krajský súd postupoval tak ako mu ukladá § 132 Občianskeho súdneho poriadku, ktorý ustanovuje povinnosť vyhodnotiť všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti, nemohol dôjsť k inému záveru ako prezentoval sťažovateľ, teda že tento konal v duševnej poruche, ktorá ho robila na tento úkon nespôsobilým.

Celý rad priamych a nepriamych dôkazov, osobitne výsluchy svedkov, znalecké posudky ako aj celkové posúdenie osoby sťažovateľa a jeho zdravotnej anamnézy ostali zo strany krajského súdu bez relevantného dôvodu nepovšimnuté. Sťažovateľ preto považuje rozsudok krajského súdu za ústavne neakceptovateľný, pretože nedáva odpovede na podstatné otázky, ktoré z vykonaného dokazovania vyplynuli. Ináč povedané, krajský súd a predtým aj okresný súd jednostranne zamerali svoju pozornosť na dôkazy, ktoré neindikovali naplnenie hypotézy uvedenej v § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a naopak tie dôkazy, z ktorých nesporne vyplynulo, že sťažovateľ konal v duševnej poruche, ktorá ho robila na tento úkon nespôsobilým, ostali mimo pozornosti krajského súdu. ...

Podľa názoru sťažovateľa krajský súd (a rovnako aj predtým okresný súd) interpretovali relevantný § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka v rozpore nielen so skutkovým stavom zisteným z vykonaného dokazovania ale zároveň v rozpore s princípom spravodlivosti, keďže poskytli súdnu ochranu tým účastníkom konania (odporcom), ktorým neprislúchala a naopak odopreli jej poskytnutie sťažovateľovi, ktorému ju in concreto poskytnúť mali.“

Na tomto základe sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„... Základné právo... (sťažovateľa) na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru...

rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Co 621/2013-471 z 20. novembra 2014 porušené bolo.

... Rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Co 621/2013-471 z 20. novembra 2014 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

... Krajský súd v Košiciach je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 355,73 EUR na účet... advokáta, do troch dní od právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preskúmal sťažnosť sťažovateľa z hľadiska toho, či ju nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam,

prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Krajský súd ako odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku z 20. novembra 2014, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu z 22. októbra 2013, poukázal na odvolaciu argumentáciu navrhovateľov a na vyjadrenie odporcov, pričom uviedol tieto právne závery:

„V odvolaní nie je uvedená žiadna skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné urobiť záver, že by konanie bolo postihnuté niektorou z uvedených vád, preto odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. b/ O. s. p. nie je daný. Rovnako nie je daný ani odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ustanovením § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p., keďže navrhovateľom sa postupom súdu neodňala možnosť konať pred súdom.

Neúplnosť zistenia skutkového stavu (§ 205 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplné skutkových zistení bola okolnosť, že súd nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť. Účastník, ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí označiť dôkaz, ktorý hoci bol navrhovaný, nebol vykonaný a viesť právne významné skutočnosti,

ktoré hoci boli tvrdené, súd nezisťoval najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej musí ísť o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom. Navrhovatelia v odvolaní neoznačili dôkaz, ktorý hoci bol navrhovaný, nebol vykonaný, a preto ani tento tvrdený odvolací dôvod nie je daný.

Rozhodnutiu súdu teda nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 133 - § 135 O. s. p., alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Rozsudok vo veci nie je ani nepreskúmateľný a nebola zistená ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 132 O. s. p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver.

Odvolací súd preto dospel k záveru, že nie sú tu dôvodne uplatnené ani ďalšie odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. c/, d) a f) O. s. p.

Odvolací súd tak konštatuje, že vecne správne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 219 ods. 2 O. s. p.)

Navrhovatelia v odvolaní argumentovali aj skutočnosťami uvádzanými už v konaní pred súdom prvého stupňa, s ktorými sa súd prvého stupňa náležite a správne vysporiadal...

Odvolacia námietka navrhovateľov, že svedeckú výpoveď [REDAKOVANÉ] súd prvého stupňa nevyhodnotil, nie je dôvodná, pretože túto svedeckú výpoveď súd prvého stupňa podrobne vyhodnotil (posledný odsek strany 8 a prvý odsek strany 9 rozsudku súdu prvého stupňa).

Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie znaleckými posudkami znalkyne [REDAKOVANÉ] a následne kontrolným znaleckým posudkom Doc. [REDAKOVANÉ]

Znaleckým posudkom, ako jedným z dôkazných prostriedkov, súd nie je viazaný, hodnotí ho voľne, ako ktorýkoľvek iný dôkaz podľa zásad uvedených v § 132. Hodnoteniu však nepodliehajú odborné znalecké závery z hľadiska ich správnosti, súd môže hodnotiť len presvedčivosť posudku, pokiaľ ide o jeho úplnosť vo vzťahu k zadaniu, zásadám logického myslenia a jeho súlad s ostatnými vykonanými dôkazmi.

Súd prvého stupňa mal pri rozhodovaní k dispozícii dva znalecké posudky. Pokiaľ obaja znalci sa zhodli v tom, že u navrhovateľa v čase podpisu zmluvy bola zistená závislosť na alkohole na rozhraní druhého a tretieho štádia. Súd prvého stupňa vypočul oboch znalcov a mal preukázané, že [REDAKOVANÉ] pri vypracovaní znaleckého posudku vychádzala aj z psychologického vyšetrenia navrhovateľa v 1. rade, pričom znalec [REDAKOVANÉ] pri vypracovaní znaleckého posudku sa zameral len na deň podpisu zmluvy, nezaoberal sa možnou motiváciou, resp. skutočnosťou, že u navrhovateľa mohlo ísť o dlhodobjší zámer kúpnú zmluvu uzavrieť. Záver kontrolného znalca od znaleckého posudku [REDAKOVANÉ] sa odlišoval len v tom, že podľa kontrolného znalca bol plne spôsobilým na uzavretie právneho úkonu len za predpokladu, ak v čase podpisovania kúpno predajnej zmluvy dňa 28. 06. 2006 bol v triezvom stave a podľa záverov znaleckého posudku [REDAKOVANÉ] aj v stave miernej opilosti.

Odvolaací súd sa stotožňuje aj s vyhodnotením vykonaného dokazovania súdom prvého stupňa a v tom, že v konaní nebolo zo strany navrhovateľov preukázané, aby navrhovateľ v 1. rade bol v deň podpísania zmluvy 28. 06. 2006 pod vplyvom alkoholu. Nikto z navrhovateľov túto skutočnosť v konaní netvrdil a jedine svedkyňa [REDAKOVANÉ], manželka navrhovateľa v 3. rade, túto skutočnosť vyvodila na základe toho, ako sa navrhovateľ správal. Vierohodnosť výpovede tejto svedkyne však ovplyvňuje aj skutočnosť, že je manželkou navrhovateľa v 3. rade a je v protiklade s výpoveďou svedka [REDAKOVANÉ], notára, ktorý kúpnú zmluvu spisoval, ktorý jednoznačne uviedol, že pokiaľ by mal podozrenie, že účastník právneho úkonu je pod vplyvom alkoholu, úkon by nebol spísaný. Preto súd prvého stupňa vec aj správne právne posúdil a žalobu zamietol, pretože v konaní nebolo preukázané, že navrhovateľ v 1. rade dňa 28. 06. 2006 konal v duševnej

poruche, hoci aj prechodnej, pod vplyvom alkoholu, ktorá by zapríčinila nespôsobilosť (neschopnosť) pre urobený právny úkon.

Odvolaací súd preto v súlade s ustanovením § 219 ods. 1, 2 O. s. p. rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil.“

Ústavný súd pri preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu ako odvolacieho súdu vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Ústavný súd preto (napriek tomu, že sa sťažovateľ nedomáha vyslovenia porušenia v sťažnosti označených práv relevantným rozhodnutím okresného súdu) preskúmal aj rozsudok okresného súdu č. k. 9 C 25/2007-439 z 22. októbra 2013, ktorým zamietol návrh navrhovateľov. Okresný súd v podstatnom uviedol:

„Navrhovatelia sa podaným návrhom na začatie konania domáhali určenia neplatnosti kúpnej zmluvy uzatvorenej s odporcami dňa 28. 6. 2006 a to z dôvodu, že navrhovateľ v 1. rade v čase uzavretia kúpnej zmluvy nebol spôsobilý na tento právny úkon. Navrhovatelia sa teda domáhali určenia absolútnej neplatnosti predmetnej kúpnej zmluvy. Absolútnej neplatnosti právneho úkonu sa pritom môže domáhať každý, kto má na tom naliehavý právny záujem a to bez časového obmedzenia. Naliehavý právny záujem na určovacej žalobe je daný najmä vtedy, keď by bez tohto určenia bolo ohrozené právo navrhovateľa alebo keby sa bez tohto určenia jeho právne postavenie stalo neistým. Súd má za to, že vo vzťahu k neplatnosti predmetnej kúpnej zmluvy navrhovatelia preukázali ich naliehavý právny záujem. Vyslovením jej by došlo k zmene postavenia navrhovateľov v tom, že takýto rozsudok je podkladom pre zápis do katastra nehnuteľností (doposiaľ totiž nedošlo k ďalšiemu prevodu nehnuteľností) a došlo by k obnoveniu pôvodného stavu v katastri nehnuteľností.

V súvislosti s návrhom na začatie konania je potrebné uviesť, že navrhovatelia v 1., 2. a 4. rade pri ich prvotných výpovediach nevedeli v akej veci sa dostavili na súd. Dokonca navrhovateľ v 2. rade nevedel, že v konaní je právne zastúpený, pričom podľa vyjadrenia právneho zástupcu plnomocenstva boli podpísané prostredníctvom vypočutého svedka [REDACTED], kým svedok uviedol, že podpísanie plnomocenstiev on nesprostredkoval. Okrem toho súd zdôrazňuje, že z účastníckych výpovedí navrhovateľov v 1., 2. a 4. rade nevyplýva skutočnosť, aby niektorý z nich mal záujem do budúca užívať nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy. Pokiaľ sa týka navrhovateľa v 3. rade, aj keď nebol vypočutý v tomto konaní je zrejme, že o užívanie nehnuteľností taktiež nemá záujem, keďže dlhodobo sa zdržiava v zahraničí.

Vyššie uvedená skutočnosť, ale aj samotné účastnícke výpovede vypočutých navrhovateľov nasvedčujú tomu, že predaj rodičovského domu (ktorý bol vo výlučnom vlastníctve navrhovateľa v 1. rade) bol dlhodobým zámerom nie len navrhovateľa v 1. rade, ale všetkých navrhovateľov. Navrhovateľ v 2. rade uviedol, že o predaj rodičovského domu sa vôbec nezaujímal. V tom čase žil v zahraničí a nemal záujem dom užívať. Bol však o tomto zámere súrodencov oboznámený navrhovateľom v 3. rade a podpísal mu nejaký papier – zrejme sa jednalo o plnomocenstvo na uzavretie zmluvy udelené navrhovateľovi v 1. rade. Z toho je zrejme, že súhlasil s predajom nielen rodičovského domu, ale aj jeho podielu v pozemkoch. Navrhovateľka v 4. rade uviedla, že navrhovateľ v 1. rade sa po smrti matky nevládal sám starať o rodičovský dom. Toto vyplýva aj z výpovede svedka [REDACTED], ktorý uviedol, že navrhovateľ v 1. rade mal vysoké nedoplatky súvisiace s užívaním nehnuteľnosti. Aj navrhovateľka v 4. rade potvrdila, že mala vedomosť o predaji nehnuteľnosti a s týmto súhlasila. Z obsahu spisu je zrejme, že na predaji rodičovského domu navrhovateľov a pozemkov mal záujem aj navrhovateľ v 3. rade, ktorý taktiež na predaj splnomocnil navrhovateľa v 1. rade a zaobstaral aj plnomocenstvo od navrhovateľa v 2. rade.

Navrhovateľ v 1. rade nebol nikdy pozbavený spôsobilosti na právne úkony a v čase uzavretia kúpnopredajnej zmluvy nebol ani obmedzený v spôsobilosti na právne úkony. On sám uviedol, že súrodenci požadovali od neho vyplatenie ich podielov z rodičovského domu. Po jeho predaji sa sám dobrovoľne vysťahoval do domu, ktorý získal od odporcov. Všetky tieto skutočnosti nasvedčujú tomu, že všetci navrhovatelia mali zámer – predaj

rodičovského domu vlastnícky patriacemu navrhovateľovi v 1. rade, ako aj pozemkoch, ktorých boli všetci podielovými spoluvlastníkmi. Tento zámer bol dlhodobý a to aj u navrhovateľa v 1. rade a teda nešlo o nečakané, impulzívne rozhodnutie z jeho strany. O dlhobnejšom zámere navrhovateľov svedčí aj skutočnosť, že pred uzavretím kúpnej zmluvy odporcovia osobne jednali nielen s navrhovateľom v 1. rade, ale navštívili aj navrhovateľku v 4. rade, ako aj navrhovateľa v 3. rade, pričom obaja s uzavretím zmluvy t. j. predajom ich nehnuteľnosti súhlasili.

Dokazovaním bolo v konaní preukázané, že navrhovateľ v 1. rade už pred uzavretím kúpnej zmluvy mal dlhodobo problémy s požívaním alkoholu a to najmä od doby, kedy ostal žiť po smrti matky v roku 2003, kedy ostal sám bývať v rodičovskom dome. Táto skutočnosť však sama o sebe neznamena, že právny úkon ním vykonaný je neplatným úkonom. O problémoch navrhovateľa v 1. rade s alkoholom mali vedomosť aj ostatní navrhovatelia. Napriek tomu, oni sami udelili navrhovateľovi v 1. rade plnomocenstvá na uzavretie kúpnej zmluvy aj v ich mene a to pokiaľ sa týka ich spoluvlastníckych podielov v nehnuteľnostiach zapísaných na [REDACTED] katastrálne územie [REDACTED]. Pokiaľ brata na takýto úkon splnomocnili je zrejme, že nemali žiadne pochybnosti o spôsobilosti navrhovateľa v 1. rade takýto právny úkon t. j. kúpnu zmluvu uzavrieť, a to zvlášť, keď plnomocenstvá boli nimi udelené v tom istom mesiaci ako bola uzatvorená aj predmetná kúpna zmluva. Samotná zmluva bola uzatvorená a podpísaná na notárskom úrade a v prípade pochybnosti o nespôsobilosti navrhovateľa v 1. rade na jej uzavretie by takýto úkon nebol urobený. Skutočnosť, že navrhovateľ v 1. rade bol po roku od uzavretia zmluvy obmedzený v spôsobilosti na právne úkony práve pre nadmerné požívanie alkoholu, ešte sama o sebe neznamena, že v čase uzavretia predmetnej kúpnej zmluvy, nebol na predmetný úkon spôsobilý.

Z výsluchu svedka – ošetrojúceho lekára navrhovateľa v 1. rade vyplynula skutočnosť, že navrhovateľ v 1. rade bol v čase uzavretia kúpnej zmluvy závislý na alkohole. Uvedená skutočnosť v konaní nebola sporná, napokon závislosť navrhovateľa na alkohole bola konštatovaná aj znalcami ustanovenými v konaní. Vypočutý svedok sa vyjadril, že podľa jeho názoru navrhovateľ v 1. rade nebol spôsobilý v čase uzavretia zmluvy posúdiť následky svojho konania. Vychádzal z dôsledkov úrazu t. j. slepoty jedného oka, zhoršovania stavu druhého oka, z toho že navrhovateľ už v tom čase trpel epilepsiou a šlo o

alkoholika. Záver svedka, že navrhovateľ nebol spôsobilý na daný právny úkon súd nebral do úvahy pri rozhodovaní a to hlavne z dôvodu, že sa jedná o všeobecného lekára, nie odborníka z odboru psychiatrie. Okrem toho z jeho výpovede je zrejmé, že navrhovateľ pred podpisom zmluvy utrpel úraz len tvárovej časti hlavy, pričom slepota nerobí človeka nespôsobilým na právne úkony. To, že navrhovateľ trpel epilepsiou a už v tom čase bol závislý na alkohole vzali do úvahy a vychádzali z týchto záverov obaja súdom ustanovení znalci.

Už len na základe uvedených skutočností možno konštatovať, že predmetná kúpna zmluva je platným právnym úkonom. Navrhovatelia však zotrvali na tvrdení, že navrhovateľ v 1. rade nebol spôsobilý na takýto právny úkon a preto súd, aj bez návrhu, ustanovil v konaní znalca z odboru psychiatrie.

Súdom stanovená znalkyňa [REDAKOVANÉ] mala k dispozícii celý spisový materiál, ako aj zdravotnú dokumentáciu navrhovateľa v 1. rade a vykonala aj vlastné šetrenie navrhovateľa v 1. rade [REDAKOVANÉ]. Z jej znaleckého posudku je zrejmé, že znalkyňa brala do úvahy pri vypracovaní znaleckého posudku všetky zistené skutočnosti, vrátane zistených diagnóz navrhovateľa v 1. rade. Pokiaľ sa v znaleckom posudku uvádza, že znalec [REDAKOVANÉ] vychádzal z nesprávnych údajov, jedná sa o lekársku správu na strane 25 spisu č. 13 P/309/2006, ktorá podľa údajov v správe sa týka menovca navrhovateľa v 1. rade s iným rodným číslom a adresou bydliska. Závery znaleckého posudku [REDAKOVANÉ] zo strany účastníkov neboli namietané, hoci súd ich prostredníctvom právnych zástupcov vyzval na vyjadrenie sa k zaslanému znaleckému posudku. Námietky boli prednesené až na pojednávaní právnym zástupcom navrhovateľov.

K námietkam navrhovateľov voči znaleckému posudku sa znalkyňa podrobne vyjadrila na pojednávaní. Poukázala na to, že diagnózu organickej poruchy osobnosti u navrhovateľa v 1. rade vo svojom znaleckom posudku neuviedla a to z dôvodu, že v čase podpisovania zmluvy u neho neboli splnené tri zo šiestich kritérií na diagnózu organickej poruchy osobnosti. Ak aj bola u navrhovateľa v čase podpisania zmluvy prítomná, nebola v takej miere, aby bol navrhovateľ neschopný uzavrieť daný právny úkon. Pokiaľ v znaleckom posudku na strane 8 uvádzala túto poruchu, jednalo sa závery znaleckého posudku vypracovaného [REDAKOVANÉ], ktorý bol vypracovaný takmer rok po vykonaní právneho úkonu a to dňa 9. 4. 2007. Pokiaľ aj [REDAKOVANÉ] uvádzal v záveroch svojho

znaleckého posudku organickú poruchu osobnosti, z jeho záverov je zrejme, že táto nemala ani v tej dobe vplyv na rozpoznávacie a ovládacie schopnosti navrhovateľa, teda na jeho vedomie. K právnemu úkonu t. j. podpísaniu zmluvy došlo dňa 28. 6. 2006 kedy je logické, že stav navrhovateľa v 1. rade nemohol byť horší než v čase vypracovania znaleckého posudku [REDACTED] a to aj s poukazom na to, že navrhovateľ v 1. rade v septembri 2006 utrpel otras mozgu a naďalej užíval alkohol. Do podpísania kúpnej zmluvy navrhovateľ v 1. rade nemal závažnejšie úrazy a až po podpise zmluvy vznikli u neho ďalšie ochorenia s možným systémovým poškodením mozgu. Znalkyňa sa vyjadrila k všetkým námietkam navrhovateľov voči jej znaleckému posudku. Jej tvrdenia sú v zhode s ostatnými vykonanými dôkazmi.

So závermi znaleckého posudku [REDACTED] v plnom rozsahu súhlasil aj kontrolný znalec. Súhlasil teda so záverom, že navrhovateľ v 1. rade v čase podpisovania kúpnopredajnej zmluvy dňa 28. 6. 2006 bol plne spôsobilým na daný právny úkon. Na rozdiel od predchádzajúceho znaleckého posudku však podľa záverov kontrolného znalca uvedený záver možno skonštatovať len vtedy, ak navrhovateľ v 1. rade bol v čase právneho úkonu v triezvom stave. Z výsluchu kontrolného znalca je zrejme, že tento bral do úvahy skutočnosť, že navrhovateľ bol v čase podpisu zmluvy závislý na užívaní alkoholu, ako aj všetky jeho zdravotné problémy a zároveň poukázal na to, že sa jedná o jednoduchšiu osobnosť. Pri vypracovaní znaleckého posudku sa zameril len na deň podpisu zmluvy. Nezaoberal sa možnou motiváciou resp. skutočnosťou, že by malo ísť u navrhovateľa o dlhodobejší zámer poukazujúc na to, že tieto skutočnosti by bolo potrebné konzultovať s psychológom. Súd nemá pochybnosti v tomto smere o pravdivosti jeho tvrdenia poukazujúc na to, že [REDACTED] pri vypracovaní znaleckého posudku vychádzala aj z psychologického vyšetrenia navrhovateľa, čo je zrejme zo strany 14 jej posudku. Práve z tohto dôvodu však súd považuje závery znaleckého posudku [REDACTED] za presvedčivejšie. Kontrolný znalec sa pri výsluchu vyjadril aj v tom zmysle, že okrem alkoholu a zdravotných problémov bral do úvahy skutočnosť, že navrhovateľ v 1. rade je jednoduchšou osobnosťou a aj preto, ak by v čase uzavretia zmluvy mal vypité akékoľvek množstvo alkoholu nebol by spôsobilý na daný právny úkon.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného súd dospel k záveru, že navrhovateľ v 1. rade bol spôsobilý na uzavretie kúpnej zmluvy dňa 28. 6. 2006. V konaní nebolo zo strany

navrhovateľov totiž preukázané, aby navrhovateľ v 1. rade bol v uvedený deň pod vplyvom alkoholu. Ani jeden z vypočutých účastníkov, ani svedkov ho v deň podpísania zmluvy nevidel alkohol užívať. To, že navrhovateľ v 1. rade bol pod vplyvom alkoholu uviedla len svedkyňa [REDACTED], ktorá túto skutočnosť vyvodila len na základe toho, ako sa navrhovateľ správal. S navrhovateľom v 1. rade však v daný deň sa osobne nerozprávala, nevidela ho priamo alkohol užiť. Na strane druhej odporcovia, ktorí boli v uvedený deň s navrhovateľom uviedli, že nebol pod vplyvom alkoholu. K tomu, či v daný deň bol alebo nebol navrhovateľ v 1. rade pod vplyvom alkoholu sa vyjadrila aj navrhovateľka v 4. rade, ktorá uviedla, že sa k tejto otázke vyjadriť nevie, pretože u navrhovateľa v 1. rade je ťažké určiť, či má alebo nemá vypité. Súd však v tomto smere poukazuje hlavne na výpoveď svedka [REDACTED], ktorý ako notár spísal s účastníkmi predmetnú zmluvu a podľa výpovede ktorého, ak by mal akékoľvek pochybnosti o účastníkoch konania a ich spôsobilosti na uzavretie úkonu, úkon by nebol urobený. Keďže notárska zápisnica bola spísaná a podpísaná v daný deň je zrejme, že notár nemal akékoľvek pochybnosti o stave účastníkov a teda aj navrhovateľa v 1. rade uzavrieť danú zmluvu. Z uvedeného je zrejme, že nemožno len na základe výsluchu svedkyne [REDACTED] konštatovať, že navrhovateľ v 1. rade bol pred uzavretím zmluvy pod vplyvom alkoholu poukazujúc na výpovede, či už účastníkov konania, ako aj výpoveď svedka [REDACTED]. Zo strany navrhovateľov v tomto smere nebolo navrhované žiadne dokazovanie a teda v tomto smere neunesli dôkazné bremeno. Je preto možné konštatovať, že navrhovateľ v 1. rade pred uzavretím predmetného právneho úkonu nebol pod vplyvom alkoholu a teda podľa záverov oboch znaleckých posudkov bol spôsobilý na daný právny úkon. V tomto smere nebol zistený dôvod vyslovenia neplatnosti právneho úkonu.

V návrhu navrhovateľa uviedli, že na navrhovateľa v 1. rade bol zo strany odporcov robený nátlak, títo ho mali asi dva týždne spracovávať alkoholom. Táto skutočnosť v konaní z ich strany nebola preukázaná. Sú to práve navrhovateľa, ktorí v tomto prípade sú povinní preukázať svoje tvrdenia, na základe ktorých by predmetná zmluva bola neplatným právnym úkonom. V tomto smere práve naopak sám navrhovateľ v 1. rade sa ešte v roku 2010 vyjadril, že z rodičovského domu, ktorý bol predmetom zmluvy sa odsťahoval sám dobrovoľne. Pred uzavretím zmluvy si nespomína, aby ho odporcovia nútili piť alkohol, naopak uviedol, že si je vedomý, že alkohol užívať nemôže. Ani z výsluchov ostatných

účastníkov konania resp. svedkov takáto skutočnosť nebola preukázaná. Naopak aj navrhovatelia v 3. a 4. rade boli oboznámený so zámerom navrhovateľa v 1. rade predat' nehnuteľnosti a s týmto súhlasili. Navrhovatelia teda ani v tomto smere neunesli v konaní dôkazné bremeno.

V návrhu navrhovatelia poukazovali aj na to, že predmetná kúpna zmluva je simulovaným právnym úkonom. Poukázali na to, že skutočne dojednanou kúpnou cenou za predaj nehnuteľnosti bola suma 1 000 000,- Sk na rozdiel od sumy uvedenej v písomnom vyhotovení zmluvy. V tomto smere opäť nenavrhl žiadne dokazovanie. Navrhovateľka v 4. rade napriek tomu, že mala vedomosť o predaji nehnuteľnosti nebola pri dojednávani kúpnej ceny s odporcami. Všetky záležitosti okolo ich predaja ponechala na navrhovateľa v 1. rade, teda aj dojednanie kúpnej ceny. Pri dojednávani kúpnej ceny nebol prítomný ani navrhovateľ v 2. rade. Z výpovede účastníkov, ako aj svedka [REDACTED] vyplýva, že o sume 1 000 000,- Sk sa začalo hovoriť až neskôr, po uzavretí zmluvy. Neskôr v priebehu konania navrhovatelia už netvrdili, že kúpna zmluva je simulovaným právnym úkonom, poukazovali už len na to, že navrhovateľ v 1. rade nebol na úkon spôsobilý. Navrhovatelia teda neunesli dôkazné bremeno ani pokiaľ sa týka ich tvrdenia o simulovanom právnom úkone.

Vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti súd má za to, že kúpna zmluva uzatvorená dňa 28. 6. 2008 je platným právnym úkonom a návrh navrhovateľov zamietol.

K znaleckému posudku č. 51/2013 týkajúceho sa posúdenia duševného stavu navrhovateľa v 1. rade, ktorý bol vyhotovený v trestnom konaní a predložený právnym zástupcom súdu dňa 10. 10. 2013 t. j. po ukončení dokazovania vo veci súd uvádza, že uvedený posudok sa zaoberá duševným stavom navrhovateľa v čase spáchania skutku, pre ktoré je vedené trestné stíhanie t. j. obdobie od 13. 11. 2012 do 15. 5. 2013. Závery tohto znaleckého posudku, v zmysle ktorých navrhovateľ v čase spáchania skutku konal pod vplyvom duševnej choroby a nebol schopný rozpoznať protiprávnosť svojho konania a schopný svoje konanie ovládať nemajú vplyv na rozhodnutie v tejto veci a to z dôvodu, že v tomto konaní je predmetom vyslovenie neplatnosti právneho úkonu zo dňa 28. 6. 2006 a preto pre toto konanie bol rozhodujúci stav navrhovateľa k uvedenému dňu resp. pred týmto dňom. “

Sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu z 20. novembra 2014.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na výsledky dokazovania v konaní pred okresným súdom a taktiež na jeho právne závery. Predovšetkým poukázal na to, že okresný súd vykonal znalecké dokazovanie – ustanovil celkovo dvoch znalcov, ktorí vypracovali znalecké posudky s tým, že následne týchto znalcov aj vypočul. Zo znaleckého posudku a z výsluchu znalkyne [REDAKOVANÉ] vyplynulo, že sťažovateľ bol z psychiatrického hľadiska spôsobilý na predmetný právny úkon aj v stave miernej opitosti. Táto znalkyňa prihliadla aj na psychologické vyšetrenie sťažovateľa, podľa ktorého predajom predmetných nehnuteľností sťažovateľ realizoval dlhodobejší zámer. Poukázala tiež na to, že sťažovateľ do uzavretia kúpnej zmluvy mal len úrazy tvárovej časti hlavy, bez poškodenia mozgovej časti. Po uzavretí kúpnej zmluvy mal ďalšie úrazy – otras mozgu, bezvedomie a pod. – ktoré negatívne ovplyvnili jeho zdravotný stav. Znalec [REDAKOVANÉ] vypracoval kontrolný znalecký posudok, v zásade súhlasil so závermi [REDAKOVANÉ], dospel však k záveru, že sťažovateľ bol z psychiatrického hľadiska spôsobilý uzavrieť predmetnú kúpnu zmluvu len v triezvom stave. Motiváciu sťažovateľa neskúmal. Pokiaľ ide o skutočnosť, či sťažovateľ bol v čase podpisu kúpnej zmluvy pod vplyvom alkoholu, krajský súd poukázal na výsluchy svedkov – [REDAKOVANÉ], manželky navrhovateľa v 3. rade, a notára [REDAKOVANÉ] – a tiež na samotné výpovede účastníkov, pričom dospel k záveru, že navrhovatelia nepreukázali, že sťažovateľ bol v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy pod vplyvom alkoholu. V tomto smere považoval za rozhodujúcu svedeckú výpoveď [REDAKOVANÉ].

Ústavný súd na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že krajský súd v spojení s okresným súdom dostatočne objasnili, z akých dôvodov dospeli k záveru, že sťažovateľ bol spôsobilý na uzavretie predmetnej kúpnej zmluvy, a tak tento právny úkon považujú za platný. Odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu predstavuje dostatočný podklad pre výrok rozsudku okresného súdu, ktorým tento zamietol návrh navrhovateľov na určenie neplatnosti predmetnej kúpnej zmluvy. Podľa ústavného súdu konajúce súdy aplikovali a interpretovali § 38

Občianskeho zákonníka v súlade s jeho zmyslom a účelom. Právne závery konajúcich súdov nie sú zjavne neodôvodnené a ani arbitrárne, preto ich možno považovať za ústavne udržateľné.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej konštatoval, že postup súdneho orgánu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Ústavný súd nezistil také skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad predovšetkým § 38 Občianskeho zákonníka krajským súdom ako odvolacím súdom v spojení s okresným súdom takéto nedostatky nevykazuje.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. septembra 2016